

מ"ת 41248/09/15 - מדינת ישראל נגד איברהים סלימאן, סאלח סלימאן, מוחמד בן סאלח כנעאן

27

בית המשפט המחוזי בנצרת

24 נובמבר 2015

בפני כב' השופט עאטף עיילבוני
מ"ת 41248-09-15 מדינת ישראל נ' סלימאן(עציר) ואח'

המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. איברהים סלימאן (עציר) 2. סאלח סלימאן 3. מוחמד בן סאלח כנעאן

נוכחים:

בשם המבקשת: עו"ד גדי צפריר

בשם המשיב 2: עו"ד איברהים סלימאן, עו"ד סלימאן סלימאן ועו"ד סאמי סלימאן

המשיב 2: בעצמו [הובא]

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בעניין המשיב 2

הקדמה:

לפני בקשה להורות על מעצרו של שלושת המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם בתפ"ח 41219-09-15 אשר

עמוד 1

במסגרתו מיוחסות להם עבירות כדלקמן:

למשיב 1 מיוחסות בכתב האישום עבירות של **רצח** - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**חוק העונשין**"); **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין; **יריות בשטח מגורים** - עבירה לפי סעיף 340א לחוק העונשין; **עבירות בנשק** - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין; **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; וכן **תקיפה** - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

למשיב 2 מיוחסות בכתב האישום עבירות של **רצח** - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין; וכן **יריות בשטח מגורים** - עבירה לפי סעיף 340א לחוק העונשין.

למשיב 3 מיוחסות בכתב האישום **עבירות בנשק** - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין; וכן **שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

בהודעה שמסר סנגורו של המשיב מס' 1 לבית המשפט ביום 10.11.15 הובהר כי המשיב 1 מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ובהעדר חלופת מעצר אחרת, מסכים למעצר עד תום ההליכים, תוך שהוא שומר על זכותו לשוב ולפנות לבית המשפט ככל שתימצאנה ראיות נוספות שיש בהן כדי להצדיק עיון חוזר בהחלטת המעצר.

לאור ההודעה האמורה, הוריתי בהחלטתי מיום 10.11.15 על מעצרו של המשיב 1 עד תום ההליכים הפליליים נגדו. דיון בעניינו של המשיב 1 קבוע ליום 30.11.15, והחלטה המורה על מעצרו עד תום ההליכים תינתן בנוכחותו.

באשר למשיב 3, הרי שלאור בקשת הדחייה שהגיש שירות המבחן, נדחה הדיון בעניינו ליום 30.11.15.

לפיכך תתייחס החלטה זו לבקשת המעצר הנוגעת למשיב מס' 2 בלבד.

כתב האישום:

על פי עובדות כתב האישום, חודשים עובר להגשת כתב האישום, החזיקו המשיבים 1 ו-3 מספר כלי נשק, שאותם הסתירו בחלקת אדמה בין ציפורי לנצרת בתוך בור שחפרו באדמה.

מכתב האישום עולה כי על רקע אירוסיה של מהא סלימאן (להלן: "**מהא**") למועאד חג'יר (להלן: "**מועאד**"), התעוררו חיכוכים בין שתי המשפחות, והמשיב 1, בן דוד של אביה של מהא [צריך להיות דודה של מהא - ע"ע], הבהיר כי הוא מתנגד לנישואין ואף ניסה בדרכים שונות להביא להפסקת האירוסין. בתוך כך אמר המשיב 1 כי יגרם למותו של מועאד

ובני משפחה נוספים, ככל שהאירוסין לא יבוטלו, ואף נעץ במועד מבטים תוקפניים.

על פי כתב האישום, בתאריך 29.8.15 ניגש משיב 1 לרכב שבו ישבו מועאד ומהא, תקף את מועאד באגרוף לפניו, קילל אותו ואיים עליו כי יהרגו באמצעות אקדח שאותו נשא. למחרת, בתאריך 30.8.15, הגיע מועאד מלווה בבני משפחה ואחרים לאזור מגוריו של משיב 1, ובין הצדדים כמעט והתפתחה תגרה, עד שמועאד וחבורתו עזבו את המקום.

בסמוך לאחר מכן, התקשר משיב 1 למשיב 2, בן משפחתו ומי שמצוי עמו בקשרי ידידות, וביקש ממנו להגיע לביתו ברכב ולאסוף אותו. משיב 2 אכן נענה לבקשה, הגיע לכביש הסמוך לבית, כשהוא נוהג ברכב סובארו אימפרזה הרשום על שמו (להלן: "**האימפרזה**"), ואסף את המשיב 1.

על פי כתב האישום, השניים נסעו מהמקום במהירות כשבידם כלי נשק שבו התכוונו לעשות שימוש (להלן: "**הנשק**"), ופנו בנסיעה לעבר שכונת מגורי משפחת חג'יר.

באותה עת, תאמר חג'יר ז"ל (להלן: "**המנוח**"), אחיו של מועאד, ומחמוד טחבש (להלן: "**מחמוד**") עשו את דרכם בחזרה לאזור בית משפחת חג'יר. משזיהו משיבים 1 ו-2 את השניים בדרכם, החליטו להביא למותו של המנוח ולפגוע במחמוד.

משיבים 1 ו-2 נהגו את רכב האימפרזה בסמוך למנוח ולמחמוד, כיוונו לעברם את הנשק וירו עליהם ממרחק מטרים ספורים, תוך כדי נסיעה. כתוצאה מהירי, נפגעו המנוח ומחמוד. המנוח נפגע בבטנו, התמוטט על המדרכה ונפטר לאחר מכן מפציעתו. למחמוד נגרם שפשוף שטחי בירך שמאל, ואולם הוא הצליח לברוח מהמקום.

המשיבים 1 ו-2 המשיכו בנסיעה ברכב האימפרזה לכיוון בית חג'יר ומשהגיעו למקום, ירו בנשק לכיוון הבית ולכיוון בני משפחת חג'יר שהיו במקום. השניים המשיכו בנסיעה, עד שהגיעו לכביש ללא מוצא, ואז חזרו על עקבותיהם, עברו ליד בית חג'יר, ירו בנשק שוב ולבסוף נמלטו מהמקום.

מכתב האישום עולה כי כאשר נודע למשיב 3 על מותו של המנוח, שלח למשיב 1 הודעה ובמסגרתה ביקש ממנו להסתיר את האקדח.

טענות המבקשת:

לטענת המבקשת, בידיה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים בכתב האישום, ובמרכזן הודעתה של מהא, התומכת בעובדות כתב האישום; עוד טוענת המבקשת כי עדויות נוספות תומכות בהשתלשלות האירועים המתוארת בכתב האישום (לפחות בחלקה הראשון), ובכלל זאת עדות מועאד, עדות אמה של מהא (אחותו של משיב 1), עדות אביה של מהא, עדות אחיו של משיב 1, עדות קרוב משפחה נוסף של מהא; בנוסף מפנה המבקשת לעובדה כי משיב 2 בהודעתו נמנע

מלמסור פרטים ביחס לפרק הזמן שחלף מאז שלפי גרסתו הוריד אותו משיב 1 מהרכב ואילך, כמו גם לעובדה שבשלב מסוים בחקירתו ביקש לשמור על זכות השתיקה ולא הסכים לשחזר מה קרה ברכב; עוד מפנה המבקשת לעדות סאלח כנעאן, אחיינו של משיב 3 ומי שמפעיל את החווה של סלים מועד, בדבר דברים שמסר לו משיב 1 לאחר האירוע; וכן מפנה למזכרים ולדוחות שערכו חוקרי משטרה ולסרטי וידאו שתיעדו את אירוע הירי והרגעים שקדמו לו.

לטענת המבקשת, רכב האימפרזה נמצא נטוש לאחר מספר ימים, ונמצאו בו תרמילים זהים לתרמילים שנמצאו בכביש שבו נסע הרכב במהלך האירוע.

באשר לעילת המעצר, טוענת המבקשת כי מסוכנותם של המשיבים 1-2 המואשמים בעבירת רצח היא ברורה.

טענות המבקשת באשר למשיב מס' 3 תפורטנה בהחלטה נפרדת הנוגעת למשיב זה.

בנסיבות האמורות, עותרת המבקשת בבקשתה דנא להורות על מעצרו של המשיבים בכלל והמשיב 2 בפרט, עד תום ההליכים המתנהלים נגדם בתפ"ח 41219-09-15.

טענות המשיב 2:

בפתח דבריו לפני בית המשפט מסר סנגורו של המשיב 2 כי אין מחלוקת ביחס להתקיימות יסוד הראיות לכאורה ביחס למשיב מס' 1, וכי ככלל, אינו חולק על עיקרי התשתית העובדתית כפי שהוצגה על ידי ב"כ המבקשת, אך הוסיף כי אין בכך כדי לקיים דרישת החוק בדבר הנחת תשתית ראיתית לכאורה.

סנגורו של המשיב 2 ממקד את טיעוניו במישור המשפטי, להבדיל מהמישור העובדתי.

תחילה טוען הסנגור כי הואיל ולא הוברר מה מייחסת המבקשת למשיב 2 בכתב האישום (ביצוע ישיר של הירי הקטלני, ביצוע בצוותא או סיוע), יוצא שכתב האישום לוקה בחסר.

הסנגור ממשיך וטוען בהקשר זה כי אין כל ראיה המלמדת כי המשיב 2 הוא זה שביצע בפועל את הירי, כך שלא ניתן לראות בו מבצע פיזי של עבירת הרצח.

ביחס לסוגיית הביצוע בצוותא, טוען הסנגור כי על פי הגישות המקובלות בפסיקה, גם אם לא נדרש ביצוע פיזי, יש לבחון התקיימותם של חמישה יסודות לביצוע בצוותא. לדידו, על המבקשת היה להראות, גם בשלב זה, ראיות לכאורה ליסודות המודעות והכוונה, וזאת לא עשתה. על פי הנטען, שתיקתו של המשיב 2 בחקירות אמנם מהווה חיזוק לראיות, אך אין בה כדי ליצור יש מאין ולהשלים את החסר, מה גם שלא ניתן לראות במשיב 2 כמי ששתק בחקירתו, שכן מסר גרסה

מסוימת, גם אם לא שלמה. הסנגור מבהיר כי לא הוכח במקרה זה קיומו של היסוד שעניינו קבלת החלטה משותפת לבצע תכנית לעבור עבירה פלילית, והראיה לכך היא שלא מיוחסת למשיב 2 עבירה של קשירת קשר (ואף לא מיוחס לו כל קשר עם המשיב 1 לפני או לאחר האירוע). עוד מוסיף הסנגור וטוען כי לא הוכח גם היסוד של תכנון, הנדרש לצורך הסקת מסקנה בדבר ביצוע בצוותא. בתוך כך, טוען הסנגור כי בהעדר קשירת קשר ובהעדר כל ראיה בדבר דיבור קודם בין המשיב 1 למשיב 2, לא מתקיים יסוד התכנון. עוד מפנה הסנגור לעמדתו של כב' הנשיא בדימוס גרוניס, כפי שהובעה בפסיקה, ואשר לפיה לצורך סיווג של ביצוע בצוותא נדרש תכנון וביצוע פיזי של העבירה, כשבין שני מרכיבים אלה קיימת מקבילית כוחות. באשר ליסוד הנפשי הדרוש לצורך ביצוע בצוותא, טוען סנגורו של המשיב 2 כי זה מותנה בשלושה רכיבים: מודעות שהנאשם פועל בצוותא לצורך ביצוע עבירה פלילית, מודעות לאפשרות קיומה של התוצאה הקבועה בעבירה הספציפית וכן רצון. לדידו של הסנגור, במקרה זה לא עמדה המבקשת בנטל המוטל עליה גם ביחס ליסוד הנפשי, שכן אין שום ראיה המצביעה על כך שלמשיב 2 הייתה מודעות כי הוא פועל בצוותא עם המשיב 1 לצורך ביצוע רצח, לא כל שכן בהינתן הזמן הקצר שחלף מאז הגעתו לאסוף את המשיב 1 ועד לאירוע הירי הנטען (כ- 13 שניות לפי הנטען). באשר לאפשרות של טענה בדבר שותפות ספונטנית, טוען הסנגור כי ביחס לשותפות מעין זו, מתקיימים היסודות תוך כדי האירוע (ולא לפני האירוע כבמצב של שותפות מתוכננת), ברם בכל מקרה, היה על המבקשת להראות כי התקבלה מצד המשיב 2 החלטה, ולו ספונטנית, לבצע עבירת רצח או להראות קיומו של תכנון, וזאת לא עשתה, מה גם שלא ניתן להסיק במקרה זה דבר קיומה של שותפות ספונטנית בהינתן הזמן הקצר שבמהלכו התרחש כל האירוע. הסנגור מוסיף ומדגיש כי עצם הנוכחות של משיב 2 ברכב אין בה די שכן מדובר בעובדה ניטרלית, ובהעדר נוכחות מחשידה ותכנון קודם, אין לראותה אלא כהיקלעות תמימה לזירה. בנוסף מבהיר הסנגור כי לא היה למשיב 2 כל מניע לבצע את הרצח, וגם מטעם זה אין לראות בו מבצע בצוותא.

לבסוף, מתייחס הסנגור גם לאפשרות כי תיוחס למשיב 2 עבירה של סיוע, בציינו כי גם אם היסוד העובדתי התקיים בעצם הנהיגה ברכב, הרי שלא הוצגה כל ראיה שיכולה לבסס את התנאים הנוגעים ליסוד הנפשי (היינו: כי המשיב 2 היה מודע לכך שהוא מסייע למשיב 1 לצורך ביצוע הרצח), בייחוד בהינתן סד הזמנים הקצר עד לביצוע הירי, כך שהמבקשת לא עמדה בנטל המוטל עליה בנדון גם בשלב מקדמי זה.

במישור העובדתי, טוען הסנגור כי אין מחלוקת שהמשיב 2 קיבל שיחת טלפון מהמשיב 1 שבעקבותיה אסף אותו עם רכב מסוג סובארו אימפרזה, ברם מוסיף וטוען כי אין כל הוכחה שהרכב שעבר ליד המנוח הוא רכב הסובארו שלו, וכך גם אין הוכחה שהרכב שנמצא נטוש בהמשך ובו נמצאו התרמילים, הוא הרכב שלו.

בנסיבות אלה, טוען סנגורו של המשיב 2 כי משלא הוכח קיומן של ראיות לכאורה, באף אחת מהקונסטרוקציות שמכוחן ניתן לייחס עבירה למשיב 2, כי אז יש להורות על שחרורו המלא. לחילופין, טוען הסנגור כי יש לשחרר את המשיב 2 לחלופת המעצר שפורטה בטיעונו והוצגה לב"כ המבקשת מבעוד מועד.

כן מפנה הסנגור לכך שחרף ארכה שניתנה למבקשת להוצאת תעודת חיסיון, לא הוגשה התעודה במועד, וזאת הוגשה באיחור בקשה נוספת לארכה. אליבא דסנגור, אי הגשת תעודת החיסיון בחלוף המועד שנקצב להגשתה מהווה שיקול נוסף לשחרור.

דין והכרעה - המשיב מס' 2:

בפתח טיעוניו לפני בית המשפט, ציין סנגורו של המשיב מס' 2 כי אינו חולק על עיקרי התשתית העובדתית כפי שהוצגה על ידי ב"כ המבקשת. עם זאת, הואיל ובסופו של דבר כן העלה טענות ביחס לרקע העובדתי שהוצג על ידי המבקשת (בכלל זאת ביחס לזהות הרכב שנסע ליד המנוח ולזהות הרכב הנטוש), מצאתי כי מן הראוי להתייחס, ולו בצורה ממוקדת ובכל הנוגע לחלקו של משיב 2 בלבד, לתשתית העובדתית הלכאורית העולה מחומר החקירה.

אציין כבר עתה, כי לאחר שבחנתי את חומר החקירה שהוצג לפניי, שוכנעתי כי הוא כולל ראיות לכאורה, המספיקות, לפחות בשלב מקדמי זה, כדי להקים סיכוי סביר להרשעתו של המשיב 2 בעבירה העיקרית המיוחסת לו (עבירת הרצח), בתום ההליך העיקרי.

בטרם אבחן את טענותיו של הסנגור לגופן, מצאתי להתייחס תחילה לטענה שלפיה כתב האישום לוקה בחסר משאינו מפרט מה מייחסת המבקשת למשיב 2 מבחינת חלקו בביצוע העבירות. בהקשר זה, מקובלת עלי עמדת המבקשת שלפיה ככל שסנגורו של המשיב 2 טוען לפסול בכתב האישום או כל טענה מקדמית אחרת, פתוחה בפניו הדרך לפנות בבקשה מתאימה למותב העיקרי.

לגופו של עניין, כאמור, התמקד הסנגור בטיעוניו בבסיס הנדרש להוכחת יסודות עבירת הרצח, תוך שהוא טוען כי על פי הקריטריונים והמבחנים שנקבעו בפסיקה, לא מתקיימים במקרה זה התנאים הנדרשים להוכחת חלקו בעבירות, לא כמבצע ישיר, לא כמבצע בצוותא ולא כמסייע.

המשיב 2 אינו חולק על כך שקיבל שיחת טלפון מהמשיב 1 שבעקבותיה אסף אותו עם רכבו מסוג סובארו והסיע אותו כברת דרך. הלה טוען למעשה כי נהיגתו ברכב הייתה תמימה וסתמית וכי לא היה מבצע בצוותא או שותף בכל דרגה אחרת לביצוע עבירת הרצח.

כפי שיובהר בהמשך, אף אם תתקבל טענת המשיב 2 כי לא נטל חלק פעיל בירי במנוח, הרי שיש ראיות בדבר נוכחותו לכאורה ברכב בעת האירוע, כך שבהתחשב בעובדה שנמנע מלספק הסברים לשאלות החוקרים ביחס להשתלשלות האירועים שבסמוך לאירוע הירי, יש לראות בו, לפחות בשלב זה וברמה הלכאורית, כמי שנמצא במעגל הפנימי של ביצוע העבירה וכמי שהיה מעורב במתרחש.

ודוק; בטוחני כי היסוד הנפשי הדרוש בכל עבירה ייבחן ויישקל לעומק על ידי המותב העיקרי שישמע את העדים ויתרשם מעדויותיהם, אך להליך דנא ולשלב בו אנו נמצאים, הרי על בית משפט זה לבחון את הראיות המצויות בתיק כמות שהן וככל שמהן ניתן להסיק אפשרות לכאורית לקיומם היסוד הנפשי הנדרש, הרי משמע שמתקיימת תשתית ראיתית לכאורית מספקת.

נוכחותו של המשיב 2 רחוקה מלהיות תמימה ומקרית, הוא אשר בא ברכבו ואסף את המשיב 1, נהג ברכב לכיוון משפחת המנוח ולכאורה למטרה מסוימת, רואים בסרטון שהרכב האט מעט בעת הירי שבוצע לכאורה מרכבו, לאחר הירי ברח במהירות מהמקום ובהמשך בוצע ירי נוסף מרכבו, רכבו נעלם ונמצא לאחר מכן נטוש; הוא לא שיתף פעולה בחקירה ומסר גרסה עובדתית חלקית מאוד שמרחיקה אותו כליל מהאירוע, אלא שגרסתו נסתרה על ידי עדויות של עדי ראיה אחרים אשר, כפי שיפורט להלן, שמרו על קשר עין עם רכבו לאחר איסוף המשיב 1 ולא ראוהו יורד מהרכב בכלל, בניגוד לגרסתו.

כל אלה קושרים את המשיב 2 ושואבים אותו לעומק המעגל הפנימי של מבצעי העבירות ומקומים בעניינו תשתית ראיות לכאורה שבבוא העת סביר שיהיה בה די כדי להביא להרשעתו ובעבירות המיוחסות לו.

מועד מועד מסר בהודעתו מיום 1.9.15 בשעה 17:10 כי הבחין ברכב מסוג סובארו אימפרזה בצבע כסף עוצר ליד המשיב 1, וכן ראה כי המשיב 1 עולה על הרכב, שהיה נהוג בידי משיב 2. עוד מסר כי הבחין ברכב נוסע לכיוון כוכב הצפון (שם מתגוררת משפחת המנוח) ובחלוף מספר שניות שמע יריות. לדבריו, שמר על קשר עין עם הרכב במהלך נסיעתו, ומיד לאחר שראה כי הרכב פונה שמאלה, שמע יריות.

בהודעתו של מועד מועד מיום 8.9.15 שעה 10:20 שב ומסר כי לאחר שכמעט התפתחה קטטה בין הצדדים הבחין במשיב 1 משוחח בטלפון ועולה על רכב סובארו נהוג בידי משיב 2. לדבריו, הרכב נסע ישר במהירות ובהמשך פנה שמאלה לכיוון כוכב הצפון, מבלי לעצור ומבלי שהמשיב 2 ירד ממנו. עוד הבהיר כי שמר על קשר עין רציף עם הרכב.

בהקשר זה, אגב, לפי מזכר שערך החוקר סעיד סלימאן ביום 6.9.15, ממקום עליית משיב 1 לרכב הסובארו ועד לפנייה שמאלה ניתן לשמור על קשר עין רציף.

עלי סלימאן (המוכר בשם סמיר), אחיו של משיב 1, בהודעתו מיום 3.9.15 שעה 8:57 מסר כי לאחר שמשיב 1 ברח מעבר לקיר בעקבות הקטטה שכמעט והתפרצה, הבחין ברכב סובארו אימפרזה בצבע כסף, נהוג בידי משיב 2, אשר הגיע למקום במהירות. לדבריו, משיב 1 עלה על הרכב והשניים המשיכו בנסיעה ישר עד לצומת, בו פנו שמאלה (לכיוון כוכב הצפון), ואז שמע יריות ולאחר מכן שמע עוד ירי. משנשאל כמה זמן עבר מאז שרכב הסובארו אסף את משיב 1 ועד לירי השיב כי הדבר התרחש בתוך שניות, פחות מדקה. העד ציין כי רכב הסובארו אימפרזה שנראה על ידו שייך לבני משפחת סאלח (משפחתו של משיב 2) והוא ראה את משיב 2 נוהג ברכב ולכן הוא יודע כי הוא שייך לו.

במסגרת הודעתו של מרואן ניג'ם, בן דודו של המשיב 1, מיום 13.9.15 מסר כי ביום 30.8.15 לאחר האירוע שכמעט התפתח לתגרה, ראה את משיב 1 מגיע מכיוון המסגד ועומד בפניה של החצר המשקיפה לכיוון הכביש, תוך שהוא מדבר בטלפון. לדבריו, לאחר מכן ראה רכב סובארו כסוף או לבן עוצר בצד הכביש ואת המשיב 1 עולה עליו. העד ציין במפורש כי המשיך להסתכל לכיוון נסיעת הרכב כל אותה העת והבחין כי הרכב ממשיך בנסיעה ופונה שמאלה לכיוון שכונת כוכב הצפון, ולאחר הפנייה שמאלה שמע יריות. עוד הבהיר כי הרכב לא עצר בשום שלב, כי לא ראה אף אחד יורד מהרכב או עולה לרכב, וכי הרכב המשיך בנסיעתו עד לפנייה שמאלה, ולאחר שניות ספורות נשמעו היריות.

בחקירת המשיב 2 ביום 3.9.15 בשעה 11:08 מסר כי ביום 30.8.15 התקשר אליו משיב 1 וביקש את הרכב, ואז יצא לכיוונו נוהג ברכב סובארו אימפרזה בצבע כסף, אסף אותו ולאחר 200 מטרים ירד מהרכב. משנשאל היכן ירד מהרכב מסר כי שכח. המשיב 2 לא מסר מידע לאן הלך לאחר שירד מהרכב, ותחת זאת אמר כי אין לו מה להוסיף. כך גם ענה ביחס לשאלה כיצד חזר הביתה. משיב 2 גם לא מסר מדוע לא התקשר למשיב 1 מאוחר יותר כדי לברר היכן הרכב, וככלל, מרבית חקירה זו התאפיינה בתשובה הלקונית "אין לי מה להוסיף".

במסגרת חקירת המשיב 2 מיום 7.9.15 שעה 13:19 מסר כי אסף את המשיב 1 מסמוך ליד ביתו, כי נסע בהמשך 200 מטרים ולאחר מכן הוריד אותו משיב 1 והמשיך בנסיעה. משנתבקש לפרט מה עשה לאחר שירד מהרכב מסר כי אין לו מה להוסיף. משנשאל היכן בדיוק ירד מהרכב (והאם היה זה לפני הפניה שמאלה) השיב כי אינו יודע בדיוק וכי לא שם לב. משנשאל אם שמע יריות לאחר שירד מהרכב אמר כי אין לו מה להוסיף. וכך גם השיב משנשאל ממה הוא חושש. תשובה דומה השיב משיב 2 לשאלות אם הוא מכיר את המנוח ואם ראה אותו בתאריך הרצח, כמו גם לשאלות נוספות שהפנו אליו החוקרים ולחשדות שהטיחו בפניו. לקראת סיום חקירתו סירב משיב 2 להוביל את החוקרים למקום שבו אסף את משיב 1 ולמקום שלטענתו ירד מהרכב בהמשך.

במסגרת עיקר הודעתו של משיב 2 מיום 15.9.15 בשעה 9:56 מסר כי אין לו מה להוסיף על מה שנאמר בחקירותיו הקודמות. בתוך כך, סירב לזהות את רכב הסובארו שלו, סירב למסור פרטים ייחודיים ביחס לרכב וסירב להתייחס לתמונות שבהן לכאורה צולם הרכב. כן סירב להתייחס לנסיבות לפני האירוע לאחר שלטענתו הוריד אותו המשיב מס' 1 מהרכב (להיכן פנה, מי ראה אותו יורד מהרכב, כיצד ייתכן שהרכב שלו היה מעורב באירוע וכיוצא באלה שאלות). אשר לבקשת החוקרים להוביל אותם במסלול הנסיעה מרגע שאסף את משיב 1 ועד שהאחרון הוריד אותו מהרכב, לטענתו, שב המשיב 2 ואמר "אין לי מה להוסיף". עוד סירב המשיב 2 להתייחס לשאלה האם בעת שאסף את המשיב 1 ידע שהוא הולך יחד אתו לרצוח אנשים מבני משפחת חג'יר. משהוטח בפניו מדוע אינו משיב לשאלות ומנצל את ההזדמנות כדי לאמת את גרסתו שב ואמר "אין לי מה להוסיף".

אשר לזיקה של המשיב 2 לרכב מסוג סובארו אימפרזה בצבע כסף, הרי שבהודעת ג'אד ניג'ם מיום 13.9.15 מסר כי משיב 2 עושה שימוש ברכב סובארו אימפרזה בצבע כסף וכי הוא תמיד רואה אותו נוסע ברכב זה (הודעה בדבר שימוש שעשה משיב 2 ברכב מסוג זה נמסרה על ידי סאלח זעורה ביום 13.9.15). בתיק החקירה מצוי פלט המלמד כי רכב מסוג סובארו אימפרזה בצבע כסף מ.ר. 5340761 רשום על שם משיב מס' 2.

ברי כי מקום שבו מיוחסת למאן דהוא עבירה כמבצע בצוותא, אין הכרח כי ייטול חלק שווה בביצוע. באופן דומה, במקרה שלפנינו, אין הכרח כי חלקם של המשיבים 1 ו-2 יהא זהה כדי שניתן יהיה להאשימם בביצוע הרצח בצוותא.

מחומר החקירה שהוצג לעיוני ואשר פורט לעיל עולה, לכאורה, כי לאחר אירוע ה"כמעט קטטה" שהתפתח בין הניצים, התקשר המשיב 1 למשיב 2 וביקש כי יגיע לאסוף אותו ברכבו (לא ידוע מלוא תוכן השיחה). עוד עולה כי זמן מה לאחר מכן, הגיע המשיב 2 בסמוך לביתו של המשיב 1 עם רכב מסוג סובארו אימפרזה, תוך שהוא אוסף את המשיב 1 ומתחיל בנסיעה. עדים שנכחו במקום לא הבחינו ברכב האימפרזה עוצר לאחר תחילת נסיעתו, וכן לא הבחינו באיש יורד מהרכב, בניגוד לטענת המשיב 2. עוד עולה מהודעות העדים כי רכב האימפרזה שהיה נוהג בידי המשיב 2 ואסף את

המשיב 1, נסע ופנה שמאלה, ומיד לאחר פנייתו שמאלה נשמעו יריות. גם מסרטוני הוידאו שהוצגו לעיוני עולה כי זמן קצר לאחר תחילת הנסיעה, פנה רכב דומה בצבעו לרכבו של משיב 2 שמאלה, האט את נסיעתו בסמוך למדרכה שעליה צעדו המנוח ומחמוד ולאחר מכן האיץ ונסע מהמקום, כשמיד בסמוך לכך נראה המנוח מתמוטט ונופל על הקרקע ומחמוד בורח מהמקום. סמיכות הזמנים בין תחילת הנסיעה (המועד בו משיב 1 עלה לרכבו של המשיב 2) לבין מועד הירי במנוח ובמחמוד - אינה מקרית (לטענת ב"כ המשיב 2 מדובר על לא יותר מ- 13 שניות). אותו סד זמנים קצר לצד הודעות העדים שהעידו כי ראו את רכב האימפרזה הנהוג בידי משיב 2 ומסיע את משיב 1 פונה שמאלה ומיד לאחר מכן נשמעו יריות, מובילים למסקנה הלכאורית, לפחות נכון לשלב זה, ביחס לנוכחותו של המשיב 2 ברכב בעת הירי. יודגש עוד כי המשיב 2 לא הסכים למסור מידע היכן רכבו ולאחר מספר ימים נמצא רכבו נטוש ובו נמצאו תרמילים זהים לתרמילים שנאספו ממקומות הירי בהמשך הרחוב בו בוצע הרצח.

מלבד סמיכות הזמנים המתוארת בדברי העדים בין מועד עלייתו של משיב 1 לרכבו של משיב 2 לבין פניית הרכב שמאלה והירי, בדגש לכך שלא נמצאו עדויות בדבר עצירת הרכב או ירידת נוסעים ממנו, יש להדגיש את התמיהות העולות מה"טקטיקה" שבחר המשיב 2 לנקוט במהלך חקירתו, לרבות שיתוף הפעולה החלקי במסירת הסברים באשר למה שהתרחש לאחר שלטענתו ירד מהרכב, ולרבות העובדה שבחר בחלק ניכר מתשובותיו להשיב "אין לי מה להוסיף". גם אם אין בכך כדי להצדיק קביעה כי יש לראותו לכאורה כמי ששתק בחקירה, הרי שלכל הפחות בשלב זה ניתן לראות בו כמי שמסר גרסה חלקית ביותר משלו באשר להתרחשות האירועים, גרסה שלכאורה אינה עולה בקנה אחד עם מי שטוען לחפותו ולכך שלא היה לו כל קשר לאירוע הירי.

שעה שהמבקשת טוענת כי משיב 2 נכח בזירת הירי והמשיב 2 טוען כי לא היו דברים מעולם, מצופה כי מקום בו מענה לשאלות החוקרים יכול לסייע לחלוצו מאימת האישום, ימסור המשיב 2 את כל הפרטים המתחייבים באשר לרגעים הסמוכים לירי, תוך שיתוף פעולה מלא עם חוקריו כדי להגיע לחקר האמת. משלא עשה כן המשיב 2 במסגרת חקירותיו, יש בכך משום תוספת לחובתו בבחינת הראיות המתגבשות נגדו.

יצוין כי איני נדרש בשלב מקדמי זה להכריע האם יש בראיות כדי להביא להרשעת המשיב 2 בביצוע בצוותא של העבירות המיוחסות לו, אם לאו, וכך גם לא אידרש לשאלת קיומה של חלופה אחרת מבחינת הקרבה לביצוע העבירה. ואולם, בחינת ההשתלשלות העובדתית של האירוע, בדגש לרגעים האחרונים שקדמו לרצח וחלקם של כל אחד מהמשיבים 1 ו-2 בהם, בייחוד בהינתן גרסתו החלקית והקטועה של המשיב 2 ביחס לרגעי הירי עצמם, מלמדת לכאורה כי אין מדובר בנוכחות מקרית ותמימה בזירה.

כאן המקום להזכיר כי אין חולק שברכב האימפרזה נמצא נטוש לאחר האירוע נמצאו תרמילים שהובהר כי הם זהים לתרמילים שנמצאו במורד הרחוב שבו התבצע הירי. ודוק: נושא זיהוי רכב האימפרזה על ידי מומחה מטעם המבקשת ושיוכו של הרכב למשיב מס' 2, אינו בגדר תנאי בלעדי אין לצורך הסקת המסקנה המתבקשת בדבר מעורבותו הלכאורית של המשיב 2 באירוע. מדובר בראיה אחת בלבד מתוך כלל הראיות המרכיבות את התמונה הכוללת של האירוע, ואין להסיק לגביה מסקנות באופן מובחן ומופרד מיתר הראיות, מה גם שאין מניעה כי הטענה תידון ותוכרע במסגרת ההליך העיקרי, לצד כלל הראיות שיוצגו.

אשר על כן, במסגרת הדיונית המקדמית דנא, נראה לכאורה שדי בחומר הראיות הקיים כדי ללמד על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית נגד המשיב מס' 2.

בנוגע לשאלת עילת המעצר, הרי שחומרת העבירות המיוחסות למשיב 2 מקימה עילת מעצר, ועל כך לא חלק סנגורו של המשיב 2. בנסיבות אלה, לא נותר אלא לבחון האם ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב 2 באמצעות חלופה.

עיינתי בתסקיר המעצר שהוזמן ביחס למשיב 2. התסקיר הראשוני שהוגש לתיק בית המשפט ביום 8.11.15 הנו ככלל חיובי ביחס למפקחים המוצעים. עם זאת, לנוכח חומרת העבירות המיוחסות למשיב 2 והתוצאה הטרגית של הירי, מחד גיסא, אל מול ההתרשמות של שירות המבחן מהמשיב 2, מאידך גיסא, התקשה שירות המבחן לגבש עמדה סופית, ולפיכך ביקש להיפגש עם הוריו של המנוח, כדי שתעמוד לפניו תמונה שלמה יותר לגבי מידת התאמתו של המשיב 2 לחלופה המוצעת.

ביום 11.11.15 הוגש תסקירו המשלים של שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי בניגוד לדברים שהוצגו על ידי משפחת המשיב 2, בני משפחת המנוח רואים במשיב 2 שותף מלא לתוצאה הטראגית של הירי במנוח, אינם מוכנים לסולחה עם משפחתו ומתנגדים נחרצות לשחרורו ממעצר. שירות המבחן התרשם כי החלופה המוצעת בכפר מנדא אינה רחוקה דיה ממקום מגורי משפחת המנוח. עוד ציין שירות המבחן את דברי משפחתו של המנוח כי שחרורו של משיב 2 ממעצר עלול לגרום להתלהטות הרוחות בין שתי המשפחות.

בנסיבות אלה, הבהיר שירות המבחן כי אין בידו לשלול את הסיכון הטמון בשחרורו של משיב 2 לחלופת מעצר, כמו גם את הסיכון בליבוי מחודש של הסכסוך באופן שיש בו כדי לסכן גם את משיב 2 עצמו. לפיכך הודיע שירות המבחן כי אינו בא בהמלצה לשחרור המשיב 2 ממעצר.

אמנם, המשיב 2 הוא צעיר יחסית (כבן 20 יום) ועברו הפלילי נקי, ברם אין בנתון זה, כשלעצמו, כדי להצדיק שחרורו בחלופת מעצר, והכלל הוא כי ביחס לעבירות כה חמורות כעבירות המיוחסות למשיב 2, רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה לשלול חזקת מסוכנות ולהצדיק חלופת מעצר.

לכך יש להוסיף, כמפורט לעיל, את העובדה ששירות המבחן לא בא בהמלצה להורות על שחרורו של משיב 2 בחלופת מעצר, תוך שהוא מדגיש את הסיכון בהתלהטות הרוחות כתוצאה משחרורו של משיב 2 למעצר בית, כמו גם את הסיכון הטמון בכך למשיב 2 עצמו. בנסיבות מקרה זה, לא עלה בידי סנגורו של המשיב 2 להצביע על נימוקים המצדיקים סטייה ממסקנות שירות המבחן.

אשר על כן, לאור המעשים החמורים המיוחסים למשיב 2 בכתב האישום, בצירוף האמור בתסקיר שירות המבחן, סבורני כי לא הוצגה חלופה שיש בה כדי לאיין את מסוכנותו בחלופת מעצר, גם בהינתן התרשמותו החיובית של שירות המבחן מהמשמורנים המוצעים.

אשר על כן, אני מורה על מעצרו של המשיב מס' 2 עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בתפ"ח
41219-09-15.

חומר החקירה הוחזר לידי הפרקליטות במעמד זה.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ו, 24/11/2015 במעמד הנוכחים.

עאטף עיילבוני, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כפי שפורט בהחלטתי לעיל, בתאריך 24/9/15, הוגש כנגד המשיב מס' 2 ועוד שני נאשמים כתב אישום המייחס עבירות
חמורות של רצח וירי, בין יתר העבירות, כמפורט בכתב האישום ובפתח החלטתי לעיל.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של שלושת הנאשמים עד תום ההליכים הפליליים
נגדם, ובדיון שהתקיים ביום 24/9/15, התבקשה דחייה לצורך לימוד החומר על ידי שני הנאשמים האחרים ואילו בעניינו
של המשיב לפני התבקשה דחייה של מספר ימים, לצורך טיעון.

בהתאם לבקשת המשיב 2, נדחה הדיון בעניינו ליום 30/9/15 שעה 10:30 ואילו עניינם של המשיבים האחרים נדחה
למועד אחר.

בתאריך 30/9/15 התקיים דיון בפני כב' השופט יונתן אברהם, אשר לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ראה כב' השופט
אברהם להורות לשרות המבחן לערוך תסקיר מעצר אודות המשיב 2. המשך הדיון בעניינו של המשיב 2 נדחה ליום
22/10/15, אשר לאחר שניתן תסקיר ראשוני והוגשה בקשה מטעם שרות המבחן לדחיית מועד הדיון על מנת להגיש
תסקיר משלים, ראה כב' השופט אברהם לדחות את המשך הדיון ליום 2/11/15, בפני שופט תורן, עקב יציאתו לחופשת
שבתון.

הואיל ועניינם של הנאשמים האחרים היה קבוע לפני ליום 9/11/15 ובהסכמת בא כוחו של המשיב 2, נדחה הדיון
בעניינו של המשיב 2, ליום 9/11/15, יחד עם יתר המשיבים בבקשה.

בדין שהתקיים לפני ביום 9/11/15, נשמעו טיעוני הצדדים, הן בעניין קיומה של תשתית ראיתית לכאורה והן בעניין קיומה של עילת מעצר והן בעניין חלופות המעצר ושחרור מי מהמשיבים לחלופות.

בתום הדיון האמור קבעתי את המשך הדיון בעניינו של המשיב 2 להיום, בשעה 12:00, תוך שצוין במפורש, במסגרת ההחלטה "בא כוח המשיב 2, עו"ד סלימאן, יפנה לשרות המבחן על מנת ששרות המבחן יפעל לצורך השלמת תסקיר בעניינו של המשיב, אשר יוגש עד ולא יאוחר מיום 17/11/15".

הדיון שנקבע להיום נקבע לצורך מתן החלטה, כך שהיה על הסנגור להניח ולדעת כי בית המשפט ישקול ויעיין בתסקירי שרות המבחן כחלק ממסכת השיקולים שיובאו על ידי בית המשפט, לצורך מתן החלטה סופית בבקשה למעצר עד תום ההליכים.

ואכן, תסקיר שרות המבחן הוגש ביום 15/11/15 ובסופו קבע שרות המבחן כי אינו בא בהמלצה לשחרר את המשיב 2 לחלופה כלשהי, וזאת משום שיש בשחרור כאמור משום סיכון להתעוררות מחודשת של הסכסוך "דבר שיכול להיות איום גם לשלומם ובטחונם של המשיב 2".

בפתח הישיבה של היום ובטרם שימוע ההחלטה, שאלתי אם ב"כ הצדדים עיינו בתסקיר שרות המבחן ונעניתי בחיוב. לאחר תשובתם של ב"כ הצדדים, הקראתי את החלטתי, אשר בסופה הוריתי על מעצרו של המשיב 2 עד תום ההליכים הפליליים נגדו.

אומר כבר עתה, כי במסגרת החלטתי, ולאחר שסקרתי את חומר הראיות, הגעתי לכלל מסקנה כי מתקיימת תשתית ראיתית לכאורה ומתקיימת עילת מעצר בעניינו של המשיב 2. במסגרת החלטתי האמורה, שקלתי את המסוכנות העולה הן מחומרת העבירות המיוחסות למשיב 2 והן לחומר החקירה ולהתנהלות שלו במסגרת החקירה, התנהלות שאינה תמימה בעיניי ורק מוסיפה על המסוכנות העולה מעובדות כתב האישום, כך שהמלצתו של שרות המבחן שימשה אחד משיקולי בית המשפט להגיע לתוצאה שאין מקום לשחרר את המשיב 2 לחלופת מעצר בשלב זה, אך הכרעה זו ומסקנה זו של בית המשפט אינה נסמכת אך ורק על המלצת התסקיר ואולי ניתן לומר שהיא נסמכת בעיקר על חומרת כתב האישום והעבירות המיוחסות בו, וכן המסוכנות העולה, הן מכתב האישום והן מהתנהלותו של המשיב 2 במסגרת החקירה שהתקיימה במשטרה.

באשר לטיעוני של ב"כ המשיב 2, אני מוצא להעיר כי עצם העלאת הטיעון לאחר שבית המשפט הקריא את ההחלטה והודיע כי מסקנתו היא להותיר את המשיב 2 במעצר עד תום ההליכים, יש בה כדי "להכתים" את הטיעון, שעה שהסנגור סבר שמן הראוי להמתין עד שהחלטת בית המשפט תינתן ולהעלות את טענותיו רק לאחר מכן. הדברים מקבלים משנה תוקף במקרה דנא, משום שבטרם הקראת ההחלטה, פנה בית המשפט לצדדים ושאל אם עיינו בתסקיר שרות המבחן ובתגובה לכך השיב הסנגור כי אכן עיין בתסקיר.

הואיל והסנגור היה מוכן לטיעון בעניין ה"תסקיר השני" של שרות המבחן, ראוי היה שהסנגור יודיע כי עיין בתסקיר שרות

המבחן, אך יש בפיו טענות כנגד ממצאי התסקיר, ואילו נאמרו הדברים על ידי הסנגור, ברור שביהמ"ש היה שומע את טענות הסנגור בהקשר של התסקיר, בטרם מתן ההחלטה ולא אחריה.

כך היה ראוי לנהוג, אך גם כפי שנעשה הדבר, עדיין אין הטיעון שפירט הסנגור כדי לשנות מההחלטה.

בטרם אצלול מהות הטיעון, אבקש להוסיף כי בתסקיר הראשון אשר ניתן על ידי שרות המבחן ביום 8/11/15, צוין לאור כל התסקיר, ובייחוד בפסקה האחרונה של התסקיר, כי בכוונת שרות המבחן "לערוך ביקור בית או להיפגש עם בני משפחתו של המנוח בשרותנו, זאת בטרם גיבוש עמדה סופית באשר להמלצה שלנו בעניינו של סלאח..."

יוצא אפוא ששרות המבחן התריע ברחל בתך הקטנה כי בכוונתו להיפגש עם משפחת המנוח, בטרם הגעה להמלצה אם לשחרר לחלופה אם לאו, דבר המלמד כי כבר בתסקיר הראשון גילה שרות המבחן כי אחד מהשיקולים שהוא ישקול בבואו להמליץ אם לשחרר א המשיב 2 אם לאו, הוא עמדתה של משפחת המנוח ו/או מצבה. יוצא אפוא ששיקול זה, המגולם בעמדת משפחת הקורבן, לא היה שיקול נסתר מעיני בית המשפט, ובוודאי לא מעיניו של הסנגור, עוד לפני הדיון שהתקיים לפני ביום 9/11/15.

אילו סבר הסנגור כי שיקול זה, המגולם בעמדתה של משפחת הקורבן הוא שיקול לא רלוונטי מבחינת שרותי קצין המבחן ושרות המבחן, מן הראוי היה להעלות טיעון כלשהו בהקשר זה בטיעונו המפורט מיום 9/11/15 או לכל הפחות, מן הראוי היה לבקש מבית המשפט להורות לשרות המבחן שלא להיפגש עם משפחת הקורבן, משום שיש בכך משום שיקול זר לשיקולים שמותר לשרות המבחן לשקול.

משלא עשה כך הסנגור וגם אם לא אראה בכך "השתק" כטענת המדינה, זאת משום שאנו בהליך פלילי, אומר כי מן הראוי היה שסנגור מנוסה ומלומד יעלה את טענותיו בטרם מתן התסקיר וההחלטה, על מנת שלא יראה כמי שהמתין עד לאחר הכרעה וככל שההכרעה אינה לטעמו, רק אז הוא מעלה את אותו טיעון, שראוי היה שיועלה לפני ההכרעה.

ועתה, לגוף הטענות, לטענת הסנגור לא היה שרות המבחן מוסמך לשקול את עמדת משפחת הקורבן במסגרת שיקוליו לבוא בהמלצה כלשהי לבית המשפט וכי, מששקל את עמדת משפחת הקורבן, יש בכך משום חריגה מסמכות. לטענתו זו מסתמך הסנגור על סעיף 21א' (ב) לחוק המעצרים, אשר קובע כי תסקיר המעצר יכול ללול את נסיבותיו האישיות של הנאשם, משמעות המעצר, החלופות למעצר ולשחרור, או המלצה בדבר תנאים מיוחדים לשחרור בערובה והפיקוח עליהם.

לאחר ששקלתי את טענותיו של הסנגור, אינני סבור כי טיעונו דר בכפיפה אחת עם תכלית התסקיר, ועם לשון החוק. להזכיר, סעיף 21 לחוק המעצרים מונה את עילות המעצר, הכוללות "יסוד סביר לחשש שהנאשם יסכן את... בטחון הציבור..." כעילת מעצר.

יוצא אפוא שמסוכנות הנובעת משחרורו של עצור היא אחד השיקולים שתסקיר שרות המבחן חייב לבחון ולהביא את ממצאיו ושיקוליו לפני בית המשפט על מנת שלפני בית המשפט תהיה תמונה שלמה לגבי השלכות והשפעת שחרורו של נאשם, הן על הנאשם עצמו, הן על משפחת הקורבן והן על הציבור בכלל.

יתירה מכך, היעלה על הדעת כי שרות המבחן המודע לכך ששחרורו של נאשם מסוים עלול להוביל להתלקחות מחודשת של סכסוך משפחות למשל, לא יביא את השיקול בין שיקוליו ואף לא יביא את השיקול הזה לפני בית המשפט בטרם החלטה? לטעמי, התשובה לשאלה זו היא ברורה וצריכה להיות לחיוב.

בבואו להורות על שחרור, שומה על בית המשפט לשקול את כלל השיקולים שיש להם השלכות על מסוכנות כלשהי הנובעת מעצם השחרור, בין אם מסוכנות זו מסכנת את הנאשם עצמו ובין אם מסכנת צדדי ג' כלשהם. שומה על בית המשפט להביא את השיקולים האלה בין שיקוליו, ולתת לכל אחד מהם את המשקל המתחייב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

בית המשפט אינו רשאי לשחרר את עצמו משקול שיקול רלוונטי, ושיש לו השלכה כלשהי בסופו של יום על מאן דהוא.

אומר עוד את המובן מאליו כי לא הרי שיקול של סיכון לנאשם עצמו, כהרי שיקול של סכנה לאחרים ובית משפט מוחזק כמי שיתן את המשקל הראוי לכל שיקול ושיקול, במכלול השיקולים שהוא מביא בחשבון, כולל הסכנה שעולה מעצם שחרורו של הנאשם לביטחון הציבור.

יוצא אפוא שאני סבור כי שרות המבחן לא זו בלבד שלא חרג מסמכותו במסגרת תסקירו השני, אלא לטעמי הוא אף קיים את תפקידו אשר הוטל עליו על ידי החלטה שיפוטי כדי להביא בפני בית המשפט תמונה מקצועית שלמה שכוללת את הקשת הרחבה של שיקולי בית המשפט, לרבות הסכנה שעלולה להיות טמונה בעצם שחרורו של המשיב.

אבל, הוא אשר אמרתי קודם, הסכנה המגולמת בהערכתו של שרות המבחן כפי שקיבלה ביטוי בתסקיר השני, היא היתה אך שיקול שבית המשפט הביא בחשבון, במסגרת החלטתו המורה על המשך מעצרו עד תום ההליכים של המשיב, אך בוודאי לא שיקול בלעדי או מכריע באותה הכרעה.

אשר על כן, ולאחר ששקלתי את טענותיו של הסנגור, אין מקום לעיין עיון חוזר בהחלטתי המורה על מעצרו של המשיב מס' 2 עד תום ההליכים הפליליים נגדו.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ו, 24/11/2015 במעמד הנוכחים.

עאטף עיילבוי , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כפי שהבהרתי קודם, תסקירי שירות המבחן לא היוו נדבך עיקרי בהחלטתי הסופית. יחד עם זאת, מעיון בתסקיר מיום 28.10.15 מלמד כי שירות המבחן ביקש לערוך בדיקות ובחינות מקיפות לצורך הערכת "מידת רמת הסיכון הנלווית לאפשרות שחרורו" דבר שנעשה בתסקירים שנמצאים בתיק בית המשפט ובסופן הגיע לכלל המלצה שלא לשחרר את המשיב מספר 2 ממעצרו.

לשם הבהירות, בהחלטתי הקודמת מקום שנאמר "תסקיר ראשון" הכוונה היא לתסקיר מיום 8.11.15, ואילו התסקיר השני "התסקיר מיום 11.11.15" אשר הוגש לתיק בית המשפט ביום 15.11.15.

סוף דבר וסוף דבר - מורה על מעצרו של המשיב מס' 2 עד תום ההליכים הפליליים נגדו בתיק העיקרי.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ו, 24/11/2015 במעמד הנוכחים.

עאטף עיילבוי , שופט

נאוה+מירב

הוקלד על ידי נאוה בר